

Trang đời là một trang kinh

Chiều nay, cũng vẫn chiều của những trang kinh bên khung cửa sổ quen thuộc. Giọt nắng thủy tinh nhều lại một vài tia sau cuối trên đọt lá trước khi trời sập tối vì đổ mưa. Gió hắt cay xè qua cửa mắt.

Tôi vẫn im lặng ngồi đó nghe tiếng chiều ngân dài bên trang kinh vừa khép. Mưa thật rồi. Mưa như trút xuống ký ức tôi cái chiều lang thang ở Huế. Đói, khát và mưa thâm thì đã làm cho nước sông Hương thêm ngấn lệ và câu chuyện lão hành khất, lại hiện về như một trang kinh còn sùng mực...

Ông già ấy, xanh xao gầy guộc với chiếc nón lá tả tơi chẳng buồn che kín đôi vai trần run rẩy. Đôi bàn tay héo úa chìa ra, lác lõng cô đơn giữa dòng người tất bật vô tình. Chiều xếp bóng, ngày sắp tắt. Cơn đói khát lên tiếng cồn cào, chiếc thân gầy nhũn xuống mặc cho đôi tay vẫn trơ lì chờ đợi. Và giữa lúc ấy, giữa lúc mà tia hy vọng mong manh sắp tắt thì một bàn tay bé bỏng ấm áp đặt lên, xiết chặt đôi tay còm cõi giá rét. Kể từ đó, hai cảnh đời, hai tâm hồn kết tập thành một bài kinh:

- Cháu xin lỗi ông, cháu đã tìm khắp, đã lục lọi trong túi áo, trong

cặp, trong thân mình. Cháu muốn biếu ông một vật gì đó, chút xíu thôi cũng được, nhưng cháu không có một cái gì cả.

- Cảm ơn cháu... Cháu... đã cho ông... thật nhiều.

Và cứ thế, bàn tay vẫn trong lòng bàn tay. Một già một trẻ, một dòng suối cam lồ tuôn chảy giữa đôi cung bậc đầu và cuối trong bản giao hưởng về đời người. Giây phút ấy thật ngắn ngủi mà cũng thật thiên thu!

&

Em bé,

Xin cho tôi được cúi đầu trước em như cúi đầu trước một hóa thân Bồ-tát. Cái gì em đã cho thì không bao giờ mất và cái gì ông lão đã nhận thì không bao giờ là mãi mãi của riêng ông. Em có biết, chính em đã chấp cánh cho ông lão vượt lên trên số phận và đồng tiền để hiển lộ chân tánh bằng tình thương muôn thuở...

Xin cảm ơn chút mảnh đời ven đường đã cho tôi những rung động sâu thẳm. Có những khoảnh khắc mà vì ta quá miệt mài bên trang kinh nên vô tình hờ hững những trang đời kỳ diệu, mà trong đó trí tuệ và tình thương đầy ăm ắp vẫn tuôn chảy len sâu giữa dòng đời.

&

Tiếng mưa rào đã dứt. Thiên đường im vắng. Chút ký ức đi qua dòng hiện thực nhả lại một tia ấm yêu thương. Tôi vội viết đôi dòng gửi ông lão. "Đừng buồn nha ông. Bởi vì giữa dòng đời bọt bèo huyễn hóa, vẫn thơm ngát - Tình người - một đóa hoa".

Nguồn: Thuvienhoasen.org

Được bạn: ct.ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 1 năm 2005

